

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ Ευθύνες έχουμε όλοι!

Κι ας μην «τα φάγαμε μαζί»...

Το γεγονός ότι κανένας πολιτικός δεν τιμωρήθηκε, παρά τα ομολογημένα σκάνδαλα και τους χρηματισμούς, έχει εξοργίσει σε τέτοιο βαθμό τους πολίτες, που τώρα ζουν οι περισσότεροι υπό καθεστώς ανέχειας.

Του βουλευτού Άγγελου Κολοκοτρώνη

Το σάπιο πολιτικό σύστημα δεν βρήκε το θάρρος, δεν είχε τη γενναιότητα, να αποκαθάρσει εαυτόν και τώρα εισπράττει τα επίχειρα των πράξεών του. Και για να ακριβολογήσει, λέγοντας για πολιτικό σύστημα εννοούμε όσα διέπραξαν σε βάρος του ελληνικού λαού, τα δυο κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία.

Η εντύπωση που δίδεται στους πολίτες είναι ότι υπάρχει ένας άγραφος νόμος ο οποίος τηρείται από τους δυο «μονομάχους» της πολιτικής, σύμφωνα με τον οποίο ο ένας προστατεύει τον άλλον.

Σε ένα τέτοιο στημένο παιχνίδι, είναι πεπεισμένος πλέον ο ελληνικός λαός ότι παραμένει θεατής, έξω σ' αυτό και έχει έναν εξεταστικό από την επιφανήσυμμετοχή.

Περί ευθύνης υπουργών

Πολλοί μιλούν για αλλαγή του νόμου περί ευθύνης υπουργών και πιστεύουν ότι έτσι θα μπουν κάποια πράγματα σε τάξη. Το ζήτημα είναι ότι νόμοι υπάρχουν και, στη χώρα των μακάρων, είτε δεν τηρούνται είτε παραβιάζονται ασυστόλα, προκλητικά και κατά σύστημα. Κυρίως όταν πρόκει-

ται για τα «μεγάλα ήφια» ορισμένα των οποίων βρισκονται ανάμεσά μας και κάνουν... χαριτωμένες «βουτιές» στη «θάλασσα» των θησαυρών που αποκόμισαν όταν διαχειρίστηκαν τη δημόσια περιουσία.

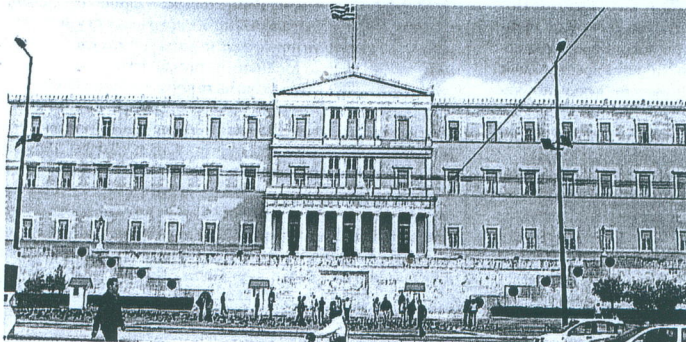
Τα ονόματά τους είναι τόσο γνωστά, ώστε δεν χρειάζεται καν να τα αναφέρουμε εδώ, διότι το σύστημα έχει φροντίσει οι μιν να κλέβουν και να βρίσκονται έξω από τη φυλακή, οι δε που τους κατονομάζουν, να τυλίγονται σε μια κόλλα χαρτί και να πηγαίνουν στον Κορυδαλλό, για... σωφρονισμό!

Το χειρότερο από όλα είναι ότι ο πολίτης έχει χάσει την εμπιστοσύνη στο πολιτικό σύστημα και θεωρεί όλους τους πολιτικούς συνυπεύθυνους των ολίγων που φάνηκαν επιλήσιμονες τους καθήκοντός τους, όπως κομψότερα θα μπορούσε να περιγράψει κανείς τους κλέφτες.

Ανεύθυνα μέσα

Αυτή η γενίκευση με την ευθύνη ανεύθυνων μέσων ενημέρωσης, θέτει σε κίνδυνο την έστω κατά επίφαση Δημοκρατία, με την οποία κυβερνάται ο τόπος. Το ερώτημα είναι ότι βάζοντας όλους τους πολιτικούς στην ίδια κατηγορία, δεν μας λένε ποιο μπορεί να είναι το αίτιο του τόπου.

Έτσι, κατά το χλιμειωμένο «στη Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα», η παρούσα Βουλή, έχει ένα ιστορικό χρέος να ξε-

Ο πολίτης έχει χάσει την εμπιστοσύνη στο πολιτικό σύστημα και θεωρεί όλους τους πολιτικούς συνυπεύθυνους των ολίγων που φάνηκαν επιλήσιμονες τους καθήκοντός τους, όπως κομψότερα θα μπορούσε να περιγράψει κανείς τους κλέφτες

Στο κοινωνικό πεδίο, τα πράγματα δείχνουν να είναι μη αναστρέψιμα, αφού η πανούκλα έχει εισχωρήσει στον κοινωνικό ιστό, καθώς εξυπνος θεωρείται -από χρόνια τώρα- όποιος κλέβει το Κράτος και το αντίθετο -δηλαδή ανόητος- όποιος είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του

πληρώσει: Να λάβει όλα τα μέτρα που απαιτούνται για την αποκαθάραση του πολιτικού συστήματος. Αυτή η ίδια, με νέους άφρακτους πολιτικούς, με παλαιότερους που επίσης παρέμειναν άφρακτοι, ώστε να πεισθεί ο λαός ότι επιτέλους θα πληρώσουν όλοι ευθύνονται και θα κυβερνηθεί ο τόπος με όρους αληθείας πλέον.

Διαφορετικά το ποτάμι της αγανάκτησης απειλεί να μας παρασύρει όλους και να οδηγήσει τη χώρα σε περιπέτειες από τις οποίες θα βγει όχι απλώς λαβωμένη, αλλά σε κατάσταση διάλυσης.

Το τεκμήριο αθωότητας

Και επειδή στην Ελλάδα πάντα φταίει κάποιος άλλος, επιβάλλεται να επιλέγουμε πολιτικούς οι οποίοι αποδεδειγμένα έχουν το τεκμήριο της τιμότητας. Αυτό πλέον φαίνεται να είναι μονόδρομος. Για να συμβεί όμως, πρέπει ο πολίτης να είναι ενημερωμένος, για όσα πραγματικά συμβαίνουν. Απομονώνοντας όλους εκείνους που επενδύουν στην αναμυτιμπούλα, προκειμένου να επιβάλουν καταστάσεις που ευνοούν συγκεκριμένα συμφέροντα, τα οποία δρουν με στόχο να αποκομίσουν οφέλη.

Στο κοινωνικό πεδίο, τα πράγματα δείχνουν να είναι μη αναστρέψιμα, αφού η πανούκλα έχει εισχωρήσει στον κοινωνικό ιστό, καθώς εξυπνος θεωρείται -από χρόνια τώρα- όποιος κλέβει το Κράτος και το αντίθετο -δηλαδή ανόητος- όποιος είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του. Μάλιστα - για να τα λέμε όλα - χωρίς κανένα δι-

σταγμό διάφορα έντυπα κατά καιρούς περιγράφουν πώς μπορεί ο πολίτης να γλιτώσει χρήματα που θα πρέπει να δώσει στην Εφορία. Και το κάνουν αποκαλύπτοντας, δίδοντας την εντύπωση ότι εδώ θριαμβεύει ο κλέφτας του κλέψαντος! Μήπως είναι πράγματι έτσι;

Πρόβλημα κεφαλαϊώδες

Αν η απάντηση είναι καταφατική, τότε το πρόβλημα είναι κεφαλαϊώδες, αφού ό,τι έχει αποδεχθεί μια κοινωνία ως «φυσιολογικό», χρειάζονται δεκαετίες για να μπορέσει να το αναθεωρήσει. Η ελπίδα που απομένει είναι να μη θεωρείται φυσιολογικό και ο καθένας μας να αναλάβει τις ευθύνες του. Σε επίπεδο συμπεριφορών άλλωστε, με νοθεσίες κάποτε και, κυρίως με το παράδειγμά μας. Για να μην φτάσουμε η μια κοινωνική ομάδα να «κατασπαράσσει» την άλλη, σε ένα πόλεμο που δεν πρέπει να κηρυχθεί ποτέ.